

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

№ 1 (331)
січень 2018

Бог є любов

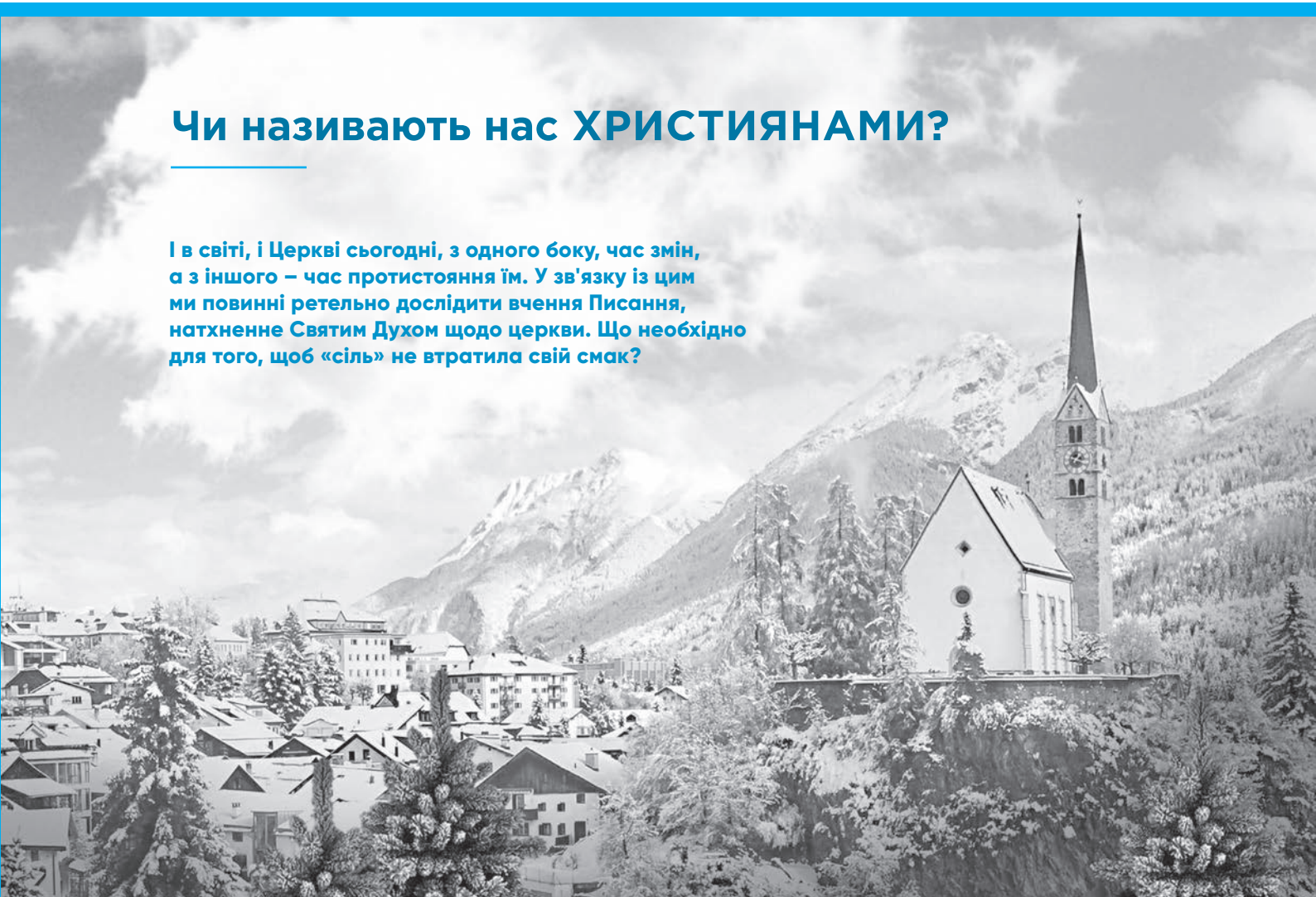
R 500 РОКІВ
РЕФОРМАЦІЇ

Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви християн адвентистів сьомого дня в Україні

Чи називають нас ХРИСТИЯНАМИ?

І в світі, і Церкві сьогодні, з одного боку, час змін, а з іншого – час протистояння їм. У зв'язку із цим ми повинні ретельно дослідити вчення Писання, натхненне Святим Духом щодо церкви. Що необхідно для того, щоб «сіль» не втратила свій смак?

Бог завжди дає більше, ніж ми просимо

4

Недостойные страдания

8

100-річчя збірки духовних гімнів «Псалми Сіону»

10

Нет причин не доверять Эллен Уайт

14

Чи називають нас ХРИСТІЯНАМИ?

І в світі, і Церкві сьогодні, з одного боку, час змін, а з іншого – час протистояння їм. У зв'язку із цим ми повинні ретельно дослідити вчення Писання, натхненне Святим Духом щодо Церкви. Що необхідно для того, щоб «сіль» не втратила свій смак? Відповідь можна знайти, уважно вивчаючи той зразок, який розкриває нам Слово Боже. Розглянемо портрет церкви, представлений у розділах 11-15 книги Дії апостолів.

Зразкова церква

Церква в Антіохії, згадана у Святому Письмі, – найдосконаліший приклад церкви, керованої Святим Духом. У ній вперше учні Господа почали називатися християнами. Вона була заснована завдяки незвичайній дії сили Духа Божого і стала першою церквою, яка приймала в свої члени язичників. Також вона була першою церквою з глобальною місією. Саме тут на служіння був покликаний Савл, що став незабаром Павлом. Просування істини в Антіохії викликало найсерйозніше переосмислення в апостольській церкві, що призвело до виникнення нових поглядів в її середовищі, і церква стала стійкішою в плані організації.

В Антіохії вирувало життя. Якщо ми дозволимо, Святий Дух зробить стільки ж, а може, і більше для наших церков сьогодні.

Яким чином виникла церква в Антіохії? «Ті, що були розсіяні через утиски, що виникли в зв'язку з Степаном, пішли до Фінікії і Кіпру й Антіохії, не проголошуючи слова нікому, крім юдеїв. Між ними були деякі люди з Кіпру та Киринеї, які, прийшовши до Антіохії, говорили й до греків, проповідуючи Євангеліє Ісуса» (Дії 11:19, 20). Що це були за люди? Вони втікали від релігійних переслідувань, втратили роботу, будинки, друзів. Єдине, що у них було, – це віра в Спасителя. Ісус сказав: «Так ото й кожний з вас, хто не відречеться всього свого майна, не може бути Моїм учнем» (Луки 14:33).

Усі ці люди були проповідниками. Вони ділилися з навколишніми найціннішим, що в них було, – вони проповідували Боже Слово (в. 20). Що міг би зробити Святий Дух у нашому місті, якби кожен із нас присвятив себе проповіді Євангелія і віддав для цього все себе?

Зверніть увагу на лідерів антіохійської церкви. У Варнаві, мудрої і високодуховної людини (див. в. 22-24), була унікальна здатність – щиро радіти успіху інших людей, не відчувуючи заздрості. Він з ентузіазмом підтримував ті плани і методи, у створенні яких не брав участі. Побачивши успіх Божої роботи серед новонавернених, він «зрадів». Це урок для нас. Варнава запросив Павла на служіння в Антіохії. Через багато років, коли

«Бажання допомогти було абсолютно щирим і йшло від самого серця, і кожен дав «по спроможності». Так жертвують люди, коли Святий Дух веде їх.»

Павло (див. Дії 15:36-39) відмовився працювати з безініціативним і боязким Марком, Варнава взяв юнака з собою і направив його на Божу роботу. Що міг би зробити Дух Святий у вашому місті, якби не тільки всі члени вашої Церкви були посвяченими Богу християнами, але і духовні лідери так само як і Варнава, проявляли б таку ж духовність, терпимість і самовідданість?

Перемога над національними забобонами

Відмінною рисою антіохійської церкви слід назвати насамперед пере-

могу над расовими і національними забобонами. Юдеї-біженці з Єрусалима не мали наміру приймати греків до своєї громади – це суперечило їхньому релігійному і культурному менталітету. Проте двоє учнів – один з Кіпру, інший з Киринеї – поділилися своєю вісткою з неюдеями, і ніхто не зміг перешкодити роботі Святого Духа. Кого ж вибрав Дух Святий як «пророків і вчителів»? «В Антіохійській Церкві були деякі пророки й учителі: Варнава, Симон, прозваний Нігером, Луцій киринеець, Манаїл, вихований разом з тетрархом Іродом, і Савло» (Дії 13:1). Симон – єврейське ім'я, але цього християнина також називали Нігер, що грецькою означає «чорний». Очевидно, це був темношкірий чоловік, виходець із Північної Африки. Луцій – ім'я латинське, що може вказувати на римське походження. Манаїл – це грецьке ім'я. Він був «тетрархом Ірода» і, ймовірно, не чистокровним євреєм. Ці люди керували церквою, і їхнє керівництво вирізнялося незвичайним єдністю, що вже само собою було чудом. Таким чином, церква Антіохії стала прикладом для віруючих усіх часів. Люди різних національностей і різного походження підпорядковувалися один одному. Чому? Тому що передусім, і це найважливіше, вони підпорядковувалися Святому Духу!

Жертовність

Ця якість проявилася, коли пророк Агав повідомив про насування голоду в Юдею. Щедрість антіохійської громади мала спонтанний характер, але була воістину безмірною (Дії 11:29-30). У церкві не було жодної фінансової стабільності, але ніхто не відмовився від участі в цьому благодійному служінні. Бажання допомогти було абсолютно щирим і йшло від самого серця, і кожен дав «по спроможності».

Так жертвують люди, коли Святий Дух веде їх.

Доброзичлива сімейна атмосфера

Проявивши небачену щедрість, віруючі Антіохії дуже тепло відгукувалися про християн в Юдеї, називаючи їх братами (в. 29). Жителі Антіохії знали про силу, яку дає християнське братство. Кожен із них був радий належати до такої милої і доброзичливої сім'ї. Церква, керована Святим Духом, – щось більше, ніж просто зібрання людей. Це громада, у якій панує небесна атмосфера.

Сьогодні дедалі більше людей страждає від самотності. Людині важливо бути частиною суспільства однодумців, важливо відчувати привітність, виявлену до неї іншими. У церковній родині вона бажає відчувати себе як вдома, і ми як християни можемо їй у цьому допомогти.

«Коли люди чесні, щирі й готові вчитися у Бога, немає такого конфлікту, який не можна було би вирішити.»

Мирне вирішення конфліктів

Після всього вищесказаного у вас може скластися враження, що Антіохійська громада, – це приємна і спокійна група віруючих, що живуть тихо і мирно, без жодних проблем. Ви розчаруетесь, порівнюючи її зі своєю рідною церквою.

Церква в Антіохії була тим місцем, де наявні відмінності обговорювалися відкрито і відверто. Наприклад, коли прибули із Єрусалиму наполягали на обрізанні (див. Дії 15:1, 2), юдеї і язичники розділилися. У них «виникло протистояння і чималі диспути» (Дії 15:2). Більш докладно Павло розповідає про це в Посланні до галат, де виступив проти Петра, «бо він заслуговував на докір» (Гал. 2:11).

Незважаючи на розбіжності, що виникли в церкві, ситуація не була безнадійною. Коли люди чесні, щирі й готові вчитися у Бога, конфлікти не є такими, щоб не можна було їх вирішити. Пошук істини був для антіохійських віруючих важливішими, ніж статус Петра чи Павла. Павло не пожертвував чесністю задля стратегії. Духовна криза – це важливий досвід, який може бути спричинений бажанням Святого Духа вести церкву через вивчення Слова Божого.

Керівництво Святого Духа

Подібні серйозні розбіжності обов'язково призвели б до розділення церкви. Проте в Антіохії цього не сталося. Там, де Святий Дух веде церкву, цього не може статися. Члени громади вирішили передати проблему на розгляд апостолам і пресвітерам у Єрусалимі. Єдність церкви була понад усе.

Зверніть увагу на те, що сталося в Єрусалимі. Петро, якого публічно дорікали в Антіохії за його безпринципність, і хто міг, говорячи людською мовою, затаїти образу, довів велич свого характеру і підкорився Святому Духу. У 15-му розділі Дії апостолів Петро каже про докази Божого керівництва в суперечці, що сталася в Антіохії, а також про нові істини, отримані церквою. Для нього, як для лідера, це була дія, що виражає його скромне підкорення.

Ця суперечка сталася не в приватній бесіді серед невеликої групи духовної «еліти» церкви (Дії 15:12). На цій відкритій зустрічі було присутньо багато учнів. Коли рішення було прийнято, його записали. Про це йдеться в книзі Дії апостолів 15:22-23.

Церква відчувала себе вільною і захищеною, будучи під керівництвом Святого Духа. Місцева громада підкорилася рішенням апостолів і пресвітерів, а апостоли і пресвітери підкорилися Божественному керівництву. І коли лист апостолів прибув в Антіохію, «перечитавши, зраділи від цієї потіхи» (в. 31). Яка впевненість наповнює церкву, коли її лідери керовані Духом Святим!

Присутність Господа

Секрет антіохської громади записаний у Дії 11:21: «І Господня рука була з ними». Його рука перебуває і сьогодні з нашою церквою. Нам потрібно стати такими християнами, яких Бог зможе вести за допомогою Духа Святого.

Как страшно стать для Бога не своим

Как страшно стать для Бога не своим И для святых чужим вдруг оказаться, Чтоб те, кто был любимым и родным, Не захотели вдруг с тобою знаться...

Как страшно, мимо церкви проходя, Понять, что с этим домом ты не связан, Как страшно утром одному вставать, Не чувствуя поддержки Бога рядом.

Как страшно: Бог – и вдруг не Пастырь твой, И будешь ты всегда во всем нуждаться, И если ты пойдешь долиной злой, Не успокоит... – будешь зла бояться.

Как страшно оказаться не своим, Как страшно со святыми разминуться, Мой Бог, не дай мне стать Тебе чужим, Не дай, Господь, от неба отвернуться!

Еременко Виктория

Церква в Антіохії досягла високих результатів, оскільки була керована Святим Духом. Християни антіохійської громади вірою дивилися на Ісуса на хресті. Вони були вражені глибиною і величчю Божої любові. Це ті люди, які пішли по всьому світу, щоб проповідувати про Христа. Вони не могли не говорити про Нього, вони поводитися, як Він.

Хтось називав вас останнім часом християнином? Чи сприймають у суспільстві нашу церкву як християнську? Які ми християни? Нехай Бог допоможе нам стати справжніми віруючими, і тоді Бог обов'язково створить великі чудеса для Своєї церкви.

Ф. Буш

Бог завжди дає більше, ніж ми просимо

У кожної людини є мрії. Життя без мрії втрачає сенс. Ми мріємо, стоячи на березі і дивлячись на хвили. Ми мріємо, коли вдивляємося в зоряне небо...

Біблія розповідає нам про мрію одного Божого чоловіка – царя Давида. У нього було все: слава, пошана, багатство. У юності він був простим пастухом і успіху домогся не відразу.

Давид побудував собі палац, запровадивши кращих майстрів і використавши найкращі матеріали (2 Сам. 5:11). Проте задоволення від цього цар не отримав. У нього з'явилася мрія – побудувати храм для Господа. Псалом 27 висловлює бажання Давида зробити це. Давид підшукав найкраще місце для храму, і уява царя малювала картини його пишноти. Давид мріяв про той час, коли народ приходитиме на служіння, прославляючи Бога. У своїх думках він не раз бував на урочистих служіннях, які проводилися в храмі його мрії. Гідна мрія? Добрий намір? Свята справа – побудувати храм Божий.

Проте перш ніж приступити до здійснення своєї мрії, Давид радиться з пророком Натаном. Цар був досить досвідченим і мудрим, але для нього було важливим схвалення Боже. «І сталося, коли цар осів у своєму домі, а Господь дав йому відпочинути від усіх ворогів його навколо, то цар сказав до пророка Натана: «Подивися, я сиджу в кедровому домі, а Божий ковчег знаходиться під завісою!» І сказав Натан до царя: «Усе, що в серці твоєму, іди й зроби, бо Господь з тобою». І сталося тієї ночі, і було Господнє слово до Натана, кажучи: Іди й скажеш до раба Мого, до Давида: Так сказав Господь: Чи ти збудуєш Мені дім на Моє пробудження? Бо Я не пробував у домі від дня виведення Мого Ізраїлевих синів з Єгипту й аж до цього дня, але ходив у наметі та в шатрі. Скрізь, де ходив Я поміж Ізраїлевими синами, чи промовив Я хоч слово з яким із Ізраїлевих племен, якому наказав Я пасти народа Мого, Ізраїля, говорячи: Чому не збудували ви Мені кедрового дому?» (2 Сам. 7:1-7).

Відповідь Божа була такою: «Ти не збудуєш Мені дому». Проте водночас Давиду було передано декілька обітниць: «А тепер так скажеш Моєму рабові Давидові: Так сказав Господь Саваот: Я взяв тебе з пасовиська, як ходив ти за отарою, щоб ти став володарем над народом Моїм, над Ізраїлем. І був Я з тобою в усьому, де ти ходив, і вигубив Я всіх ворогів твоїх з-перед тебе, і зробив тобі велике ім'я, як ім'я великих на землі. І встановив Я місце для народу Мого, для Ізраїля, і він пробуватиме на своєму місці, і не буде вже непокоєний, і кривдники не будуть

більше гнобити його, як перед тим. А від того дня, як Я настановив суддів над народом Моїм, Ізраїлем, то Я дав тобі мир від усіх ворогів твоїх. І Господь об'являє тобі, що Господь побудує тобі дім. Коли виповняться твої дні, і ти ляжеш із своїми батьками, то Я поставлю по тобі насіння твоє, що вийде з утроби твоєї, і зміцню його царство. Він збудує дім для Ймення Мого, а Я зміцню престол його царства навіки. Я буду йому за Батька, а він буде Мені за сина. Коли він скривить дорогу свою, то Я покараю його людською палицею та поразами людських синів. Та милість Моя не відхилиться від нього, як відхилив Я її від Саула, якого Я відкинув перед Тобою. І буде певним твій дім та царство твоє аж навіки перед тобою. Престол твій буде міцно стояти аж навіки!» (2 Сам. 7:8-16).

«Усім, хто приходив до Ісуса, Він давав набагато більше, ніж просили. Чинить Він так і сьогодні. Бог обов'язково відповість на ваші молитви, Його відповідь буде дивовижною, і перевершить ваші найсміливіші очікування.»

У відповіді Господа ми бачимо три обіцянки, дані цареві Давиду.

- 1** Його син Соломон побудує дім Божий, і Давиду не варто турбуватися про це.
- 2** Цар хотів побудувати храм для Бога, але Сам Господь буде головним його архітектором. Окрім того, нащадки Давида наслідуватимуть царський престол, і Божа милість буде з ними.
- 3** Царський престол буде вічним, і одним з нащадків Давида буде обіцяний Месія.

Коли Давид почув ці слова, він зі сльозами на очах пішов до святилища. Проте ці сльози не були викликані відмовою. «Тоді прийшов цар Давид, і сів перед Господнім лицем, та й сказав: «Хто я, Господи Боже, і що мій дім, що Ти привів мене аж сюди? Та й це ще було мале в очах Твоїх, Господи Боже, і Ти говорив також про Свого раба в будучині. А це

за законом людським, Господи Боже!»» (2 Сам. 7:18-19).

Слова Господа заспокоїли серце Давида. Цар захоплюється Богом, кажучи: «Хто я такий, Господи? За що мені така милість і благодать? Це вже по-людськи!» Точніше останню фразу можна перекласти так: «Невже це по-людськи?», чи буквально: «Чи це властиво людині?». Як нам розуміти цей вислів? Давид не раз помилявся і падав. Як вчинили б ми з ним, дізнавшись про його погані вчинки? Ми б вимагали відплати за його гріхи, керуючись принципами людської справедливості. Однак Бог поступив з ним «не по-людськи», – Він простив, забув, на зло відповів добром і любов'ю. Зробив більше, ніж на те заслуговував Давид, і дав йому ще один шанс. Давид мріяв про храм, а Бог дав йому більше. Бог завжди дає більше, ніж ми просимо, понад усі наші сподівання. Він дає нам те, про що ми навіть боїмося мріяти.

Ісус Христос, здійснюючи Своє служіння на землі, діяв так само. Згадайте хворого з купальні Віфесда (Івана 5). Цей чоловік більшу частину життя думав лише про те, як зануритися у води купальні, і мріяв вийти звідти здоровим. Проте Ісус зробив набагато більше – те, про що він навіть не мріяв. Закхей найбільше мріяв побачити Ісуса (Луки 19). Ісус відвідав будинок Закхея і приніс спасіння усій його родині. Ісус не тільки здійснював мрію людини, а й давав їй набагато більше, ніж та очікувала. Никодим хотів побільше дізнатися про Вчителя (Івана 3). А Ісус відкрив йому План спасіння дуже глибоко. Учні мріяли про «міністерські портфелі» у новому уряді. Однак Ісус запропонував їм вічні «портфелі». Учні стали апостолами Христа.

Усім, хто приходив до Ісуса, Він давав набагато більше, ніж вони просили. Чинить Він так і сьогодні. Бог обов'язково відповість на ваші молитви, і Його відповідь буде дивовижною, й перевершуватиме ваші найсміливіші очікування (Ісаї 64:4).

Сьогодні Господь бажає, щоб наша запевнена мрія була пов'язана з Його великим дорученням. Служіння Богові і людям приносить найбільше щастя і задоволення. Христос виконує найсміливіші мрії і дає набагато більше, ніж ми просимо.

**Леонід
Рутковський**

Я знаю Того, Кому продолжаю верить

(2 Тим. 1:12)

Леонард Бернстайн однажды дирижировал новую симфонию Чарлза Айвза «Неотвеченный вопрос». Дирижер объяснил зрителям смысл композиции: шесть раз повторяются партии труб, обозначающие вопрос: «Почему я здесь?» В каждой партии деревянные духовые инструменты пытаются ответить на этот вопрос. В седьмой раз труба повторяет его. Ответа нет, только мягкий оркестровый фон, представляющий движение звезд в космосе. Кажется, что композитор говорит: «Нет ответа на вечный вопрос: «Почему я здесь?»».

Смелый и уверенный в себе человек, пишущий письмо в римской тюрьме двадцать одно столетие назад, поднимает руку в знак протеста. С твердой убежденностью этот человек говорит: «Ибо я знаю, в Кого уверовал, и уверен, что Он силен сохранить залог мой на оный день» (2 Тим. 1:12). «Почему я здесь?» Павел знал ответ на этот вопрос, и ответ был в Иисусе из Назарета. Подтверждение этому мы находим в письме Павла Тимофею, которое наполнило смыслом жизнь миллионов людей.

«Я знаю, в Кого уверовал». Эти слова можно сказать по-другому: «Я знаю Того, Кому продолжаю верить». Форма глагола показывает, что доверие, которое началось в прошлом, продолжается и в настоящем. Это картина непреходящей, непоколебимой веры. Как Павел пришел к этому? Как он узнал, в Кого поверил? Представьте себе, что он пересматривает свою жизнь, шагая по тюремной камере. Он, возможно, вспомнил проповедь Стефана, сказанную им перед мученической смертью, и свидетельство этого верующего человека о Боге. Несомненно, Павел хорошо помнил свет, ослепивший его на дороге в Дамаск, и голос, говоривший с ним. Он снова пережил все эти годы. В своей памяти апостол вновь путешествовал по дорогам средиземноморского мира, проповедуя о воскресшем Христе всем желающим слушать. Работнику тюрьмы в Филиппах, который спросил: «Что мне делать, чтобы спастись?», Павел ответил: «Верь в Господа Иисуса Христа».

Скептически настроенным философам на Марсовом холме в Афинах он проповедовал о том, что вызвало большой скандал, — о воскресшем Спасителе. Затем была темная ночь в Коринфе, когда Господь «в видении ночью сказал Павлу: не бойся, но говори и не умолкай, ибо Я с тобою, и никто не сделает тебе зла» (Деян. 18:9, 10). И была еще одна темная ночь после его ареста в Иерусалиме, когда Господь снова обратился к нему: «Дерзай, Павел; ибо как ты свидетельствовал о Мне в Иерусалиме, так надлежит тебе свидетельствовать и в Риме» (Деян. 23:11).

Несомненно, Павел часто вспоминал и свое недавнее путешествие на тюремном судне в Италию. Может ли быть более торжественный для христианина момент, чем тот, когда апостол объявил матросам: «Ибо Ангел Бога, Которому принадлежу я и Которому служу, явился мне в эту ночь и сказал: "не бойся, Павел!"» (Деян. 27:23, 24)?

Благодаря пережитому опыту Павел мог смело заявить: «Я знаю, в Кого уверовал». Главным в его жизни были его отношения со Христом. В его жизни не было никакой неопределенности. Без сомнения, он знал своего Учителя, Которому посвятил свою жизнь.

«Мы не должны быть группой беспокойных людей, которые в страхе собрались вокруг мерцающего огня, пытаюсь не дать ему потухнуть. Евангелие — неугасимое пламя, оно может иногда мерцать, но его нельзя погасить.»

«Он способен хранить то, что я передал Ему»

Вторая часть текста гласит: «И уверен, что Он силен сохранить залог мой на оный день». Иными словами, «и я убежден, что Он способен хранить то, что я передал Ему». Те, кто читают Библию в других переводах, заметят, что этот отрывок часто переводится иначе. Например, перевод Филлипса (Phillips) гласит: «И я абсолютно уверен, что работа, которую Он передал мне, сохранена в Его руках». В переводе «Новой английской Библии» (New English Bible) сказано: «И я уверен — в Его силе сохранить в безопасности то, что Он вложил под мою ответственность». Смысл противоположный: «то, что я передал Ему», и «то, что он вложил под мою ответственность». Почему такая разница?

Бывает, что одно слово на греческом языке может иметь два варианта перевода, каждый из которых грамматически правилен. Какой смысл был вложен в эти слова Павлом, можно определить только исходя из контекста. Подобное выражение используется в двух других

отрывках из посланий Павла Тимофею: «Храни преданное тебе» (1 Тим. 6:20) и «храни добрый залог» (2 Тим. 1:14). Судя по этим стихам, переводы на современный язык, скорее всего, верны. Павел фактически говорил Тимофею: «Тимофей, после того, как нас не станет, Христос будет охранять это Евангелие, которое Он поручил нам возвещать».

Для нас в этом огромный урок. Мы должны быть убеждены в том, что Христос силен хранить порученное нам Евангелие. Мы не должны быть группой беспокойных людей, которые в страхе собрались вокруг мерцающего огня, пытаюсь не дать ему потухнуть. Евангелие — неугасимое пламя, оно может иногда мерцать, но его нельзя погасить.

«На оный день»

Третья часть текста включает значимые слова — «на оный день». Посмотрите на глобальный аспект этого отрывка. Первая часть посвящена прошлому: «Я знаю, в Кого уверовал». Вторая часть — о настоящем времени: «И уверен». Наконец, здесь говорится и о будущем: «На оный день». В учении Павла нет места легкомысленности, позволяющей не заботиться о будущем.

Мы, живущие в XXI веке, не должны забывать «оный день». Если это было важно для Павла, это должно быть тем более важно для нас. Вестой о грядущем Христе является значимой частью Евангелия. Второе пришествие Иисуса связано с характером Бога, Который не позволит страданиям, голоду и греху продолжаться вечно. Однако эта великая истина о возвращении нашего Господа не должна уводить от реальной жизни, она — подлинная надежда для христианина.

Сегодня только глупец может встречать будущее без беспокойства. Не найдено решения вопроса о перенаселении нашей планеты. Загрязнение атмосферы — также не воображаемая проблема. Нет очевидных средств для того, чтобы справиться с мировыми экономическими трудностями. Но несмотря на все это, у нас есть Господь. Его Евангелие продолжит путь спасения. Это окончательный ответ на вечный вопрос человечества.

ДИСЦИПЛИНИРОВАННАЯ ЖИЗНЬ

ВОПРОС: Зачем нам нужна дисциплина в церкви?

ОТВЕТ: Я полагаю, вы имеете в виду дисциплинарные меры, предпринимаемые церковью, чтобы исправить поведение членов церкви. Церковь состоит из людей, которые, находя в Иисусе своего Спасителя и Господа, становятся частью Его Тела, Церкви. Это сообщество верующих имеет четко определенную весть, миссию и образ жизни, способствующие его гармоничному единству и достижению общих целей. Церковные меры предпринимаются для того, чтобы предотвратить раскол, который может угрожать благосостоянию общины и духовному опыту верующих. Эти принципы, которые мы находим в Библии, заявляют о важности дисциплинарных мер в церкви.

Виды церковной дисциплины

Во времена апостолов дисциплинарные меры применялись в церкви по двум основным причинам. Первая причина – нарушение нравственных принципов Церкви, основанных на учении Иисуса и апостолов. Например, Павел призывает коринфян применять наказание к членам, которые ведут сексуально распущенный образ жизни (1 Кор. 5:1–5). Иисус учил Своих последователей, как следует поступать, если «согрешит против тебя брат твой» (Мф. 18:15; 1 Тим. 5:20). Вторая причина была доктринального характера. Люди,

противостоявшие учению Церкви, или продвигавшие свои собственные учения, должны были подвергнуться наказанию (2 Ин. 10; 2 Тим. 4:2; Тит. 1:9, 13).

В зависимости от характера нарушения, практиковались два основных вида особых церковных наказаний. Первое заключалось в применении санкций, которые могли включать вынесение порицания с глазу на глаз или перед всей церковью (2 Тим. 4:2; 1 Тим. 5:20), или ограничение общения с братьями-христианами (напр., «удаляться от» них [2 Фес. 3:6]; «не сообщайтесь с ним» [стих 14]). Эти люди не должны были восприниматься, как враги (стих 15). Вторым видом наказания было исключение из церкви, отлучение от церкви. Сам Иисус сказал, что после принятых церковью увещательных мер, если человек не покается, «да будет он тебе, как язычник и мытарь» (Мф. 18:17). Вероятно, Павел имеет в виду именно это, когда говорит, что «предал сатане» двух членов церкви (1 Кор. 5:5; 1 Тим. 1:20; ср. 1 Кор. 16:22; Тит. 3:10, 11).

Цель наказания

Церковная дисциплина имеет две основных цели. Первая – восстановить отношения человека с Богом и Церковью. Фактически, это является самой главной целью любого церковного наказания, в том числе и отлучения от

Церкви. Настоящее наказание является спасительным, а не карательным (ср. Гал. 6:1–5). Существует надежда, что Бог даст им «покаяние к познанию истины» (2 Тим. 2:25; ср. Иак. 5:19, 20; Иуд. 22, 23). Во-вторых, наказание применяется ради святости Церкви. Это публичное неодобрение церковью греха. Репутация Церкви в обществе должна поддерживаться соблюдением высочайших стандартов (1 Петр. 2:12).

Значение исключения

Исключение членов церкви прекращает их единение с Телом Христовым. Во времена апостолов это могло означать их возвращение к языческому образу жизни и отлучение от благодати Божьей, получаемой через Христа.

В виду того, что отлучение от Церкви должно сопровождаться заботливым стремлением вернуть бывших членов церкви, оно не решает их окончательной судьбы. Церковное наказание – это болезненное признание Церковью того, что конкретные верующие решили порвать с Церковью, несмотря на все попытки удержать их в сообществе верующих. В этом смысле исключение является выражением уважения к их свободе совести.

Данная дискуссия должна научить нас важности проявления доброты и любви к тем, кто отклоняется от учения и образа жизни в Теле Христа.

Что Элен Уайт пишет о поездках в субботу?

Отвечая на этот вопрос, важно учитывать особенности времени, в котором жила Э. Уайт. Нам же следует извлечь принцип, который остается неизменным, – важно помнить о святости субботнего дня на протяжении всей недели. В трудах Э. Уайт есть упоминания о том, что она путешествовала в субботу к месту богослужения. При этом перед таким путешествием нужно, если возможно, заблаговременно договориться о транспорте и приобрести билеты. В субботу лучше избегать бесед на темы, которые отвлекут ваше внимание от горнего.

Читая об опыте адвентистских пионеров, следует отметить, что в те времена практически у каждой семьи были свои лошади и повозка. Общес-

твенным транспортом пользовались, только когда путешествовали на большие расстояния.

В книге «Э. Уайт в Европе 1885–1887 гг.» на с. 307, 308 сказано: «В десять часов утра в [субботу] за нами приехала повозка, чтобы доставить нас в церковь. Позже в субботу в сопровождении моего сына Уильяма я проехала в нашей повозке восемь миль (около 10,5 км. – прим. ред.) в местечко Севен-Хиллс для того, чтобы встретиться с церковью, которая должна была собраться в три часа дня» (Ревью энд Геральд, 4 сентября 1894 г.).

«Вчера [в субботу] утром Уильям обратился с речью к церкви в Эшфилде. В три часа дня мы наняли лошадь и повозку, чтобы добраться в Нью-таун, в четырех милях от Эшфилда. ►

РОЗВИВАЙТЕ ПОТУЖНУ КОРЕНЕВУ СИСТЕМУ

Перед тим як японські фермери збираються садити бамбук, вони повинні підготувати ґрунт – збагатити добривом і полити його. Після очищення від шкідників і каміння ділянку прополнують, збагачують добривом і зрошують ще раз. Тільки тоді фермери можуть посадити рослину. Однак через тиждень ще немає жодних ознак того, що вона збирається проростати.

Зазвичай зерна хлібних злаків проростають через сім-десять днів, але бамбук може довго не подавати «ознак життя». Перші півроку минають без появи паростків. Навіть через дев'ять місяців ви не помітите росту. І все ж фермери продовжують свою роботу день за днем, тиждень за тижнем. Вони зробили б велику помилку, якби вирішили працювати не досить ретельно.

Минає рік, однак нічого не проростає, немов ґрунт повністю ігнорує зусилля фермерів. Однак вони продовжують свою важку працю. Хтось може дійти висновку, що ніщо не вимагає стільки віри, як вирощування бамбука. Це незвичайна рослина. Вирощування бамбука призначене пробуджувати сумніви й недовіру. Проте японські фермери мудрі та не піддаються емоціям або скороминущим враженням. Другий рік минає, потім третій, але все ще немає паростків з-під землі. Хлібороби-початківці дійдуть висновку, що краще посадити іншу культуру, щоб не витратити даремно час і зусилля. Однак досвідчені фермери зберігають спокій і трудяться. Інакше вони не отримають бажаного результату.

Минає п'ять, шість років, але японці й далі чекають на врожай. Хоч земля залишається голою, жоден з них не втрачає терпіння. Що ж відбувається? Чому, незважаючи на хороший догляд, рослина не дає пагонів? Дехто може вирішити, що насіння виявилось безплідним або земля була поганою. Однак на сьомий рік із ґрунту з'являється паросток. Бамбук росте так стрімко, що можна помітити, як він щогодини змінюється. Деякі рослини досягають 100 м у висоту лише за 12-15 тижнів. Тривале очікування й наполеглива праця винагороджуються.

Що ж відбувалося за довгі роки дозрівання? Рослина непомітно розросталася під землею. Розвивалася потужна коренева система, яка пізніше допомогла бамбуку вирости до незвичайних висот. Для зведення найвищої будівлі необхідної почати з хорошого фундаменту. Саме це ілюструє розвиток бамбука.

Ось висновок із цієї розповіді: коли тайфуни безжалюдно завдають ударів японським берегам і забирають усе, трощаючи коріння та стебла різних рослин, лише одна з них залишається неушкодженою. Вона може зігнути під натиском ураганних вітрів, але

швидко відновлює свою колишню форму, коли шторм стихає. Неважливо, як сильно дме вітер, – він просто не може знищити бамбук. Перед тим як з'являються пагони, бамбук непомітно росте під землею, тому жодні бурі не зашкодять йому.

В останній кризі духовна література відіграватиме важливу роль і встоїть до кінця. Кожен очікує, що книги, уроки з вивчення Біблії, газети, журнали, які розповсюдив, подарував чи продав, приносять плоди відразу або щодня. Не розчаровуйтеся, якщо роками не бачите очевидного результату. Продовжуйте розповсюджувати духовну літературу. Ви, так би мовити, «розвиваєте потужну кореневу систему». Відбувається дозрівання людей. Божественне провидіння встановлює час дії книг.

Е. Уайт пише: «Ці мовчазні вісники освітлюють і формують розум безлічі людей у кожній країні й кожному народі. Незабаром понад тисячу осіб навертаються щодня, і більшість із них буде зобов'язана своєю першою зустріччю з нашою літературою» (Літературний евангелізм, с. 5, 151).

Лемуель Хіменес

► Мы встретились в небольшом зале на верхнем этаже с большим числом верующих» (Manuscript Release, vol. 18, p. 14). «Я не могла идти на собрание и не могла воспользоваться повозкой с лошастью. Меня привезли в церковь на удобной инвалидной коляске, которую мы арендовали» (Manuscript Release, vol. 17, p. 289).

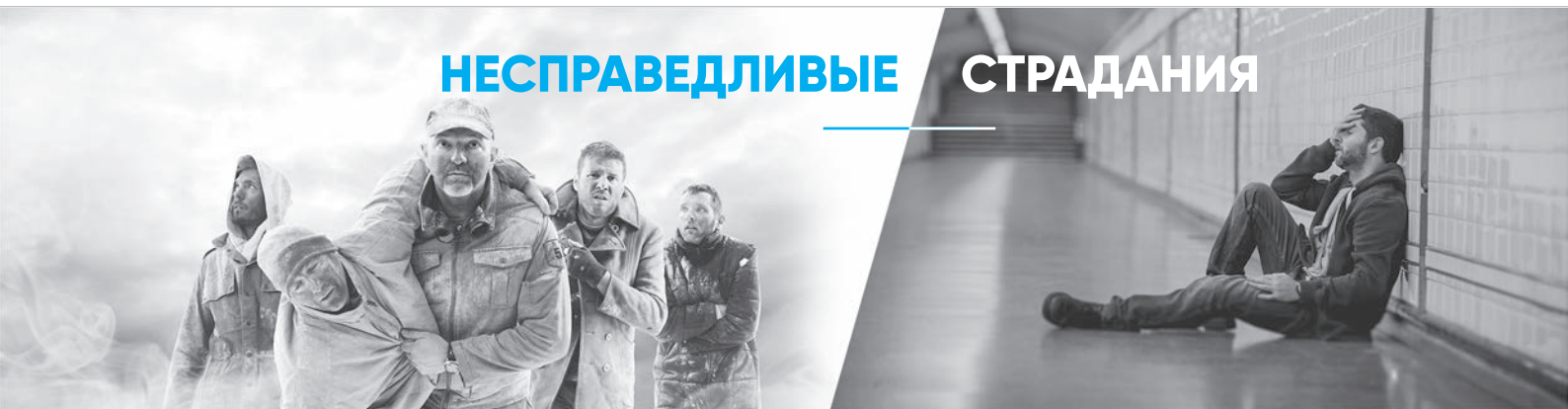
«Ненужные поездки совершаются в субботу. А также многое другое, что следовало бы оставить незавершенным... «Шесть дней работай и делай все дела твои». В это время все необходимое для подготовки к субботе должно быть сделано» (Медицинское служение, с. 50).

«Если мы хотим иметь благословения, обещанные послушным, значит, мы должны соблюдать субботу еще

строже. Меня пугает то, что именно в этот день мы совершаем много поездок, тогда как этого вполне можно избежать. Согласно свету, данному Господом о соблюдении субботы, нам следует быть осторожнее в отношении поездок в этот день на кораблях и автомобилях. В этих вопросах нам надо подавать правильный пример нашим детям и молодежи. Иной раз именно в субботу возникает необходимость посетить церкви, нуждающиеся в нашей помощи, и передать им весть, которую Бог желает до них донести; подобной ситуации надо, во всяком случае, избегать, более того, поездку следует планировать таким образом, чтобы достичь конечного пункта в любой день, кроме субботы.

Когда мы вынуждены путешествовать в субботу, нам нужно стараться избегать общества людей, способных привлечь наше внимание к мирским вещам. Нам следует помышлять о Боге и поддерживать связь с Ним. Когда есть возможность, нам следует беседовать с окружающими об истине. Нам надо быть всегда готовыми облегчить страдания и помочь нуждающимся. В таких случаях Бог желает, чтобы мы использовали данные нам знания и мудрость. Нам не следует обсуждать деловые вопросы или участвовать в банальных мирских разговорах. Бог требует, чтобы во всякое время и на всяком месте мы проявляли нашу верность Ему, почитая субботу» (Свидетельства для Церкви, т. 6, с. 359, 360).

НЕСПРАВЕДЛИВЫЕ СТРАДАНИЯ

Есть страдания, которые кажутся нам справедливыми. Но есть и такие, которые справедливыми никак не назовешь.

Именно они особенно мучительны для нас, потому что мы их, кажется, не заслужили. И мы теряем душевный покой, начинаем бесконечную борьбу за справедливость, переживаем духовный кризис. Все наше естество кричит: разве это нормально? Петр, переживший потрясение Голгофы, в Первом соборном послании поднимает проблему несправедливого страдания.

Во 2-й главе этого послания Петр обращает внимание на две основные угрозы христианскому бытию: внутреннюю – «плотские похоти, восстающие на душу» (ст. 11), и внешнюю – агрессивное языческое окружение (ст. 12). Мы сосредоточимся на проблеме правильной реакции на несправедливые страдания, которые могут быть причинены христианину.

Апостол обращается к нам с необычным и нелогичным призывом: «...провождать добродетельную жизнь между язычниками, дабы они за то, за что злословят вас, как злодеев, увидя добрые дела ваши, прославили Бога в день посещения» (ст. 12). Это злословие языческого окружения обусловлено тем, что христиане отказались жить «по воле языческой» и начали жить жизнью праведности, чистоты и мира (см. 1 Петр. 4:3, 4). Но вместо того, чтобы восхищаться новой, праведной жизнью христиан, язычники злословят их. К чему призывает Петр? Он говорит о совершенно непривычной модели поведения в ситуации несправедливого отношения со стороны язычников: воздавать добром за зло. Петр говорит о том, что предложенная им модель согласуется с волей Божьей и что она дает нам единственную возможность прекратить злословие язычников: «Ибо такова есть воля Божия, чтобы мы, делая добро, заграждали уста невежеству безумных людей» (1 Петр. 2:15).

Перед этим Петр обращает внимание христиан на их взаимоотношения с существующей государственной властью: «Итак, будьте покорны всякому человеческому начальству,

для Господа: царю ли, как верховной власти, правителям ли, как от него посылаемым для наказания преступников и для поощрения делающих добро» (1 Петр. 2:13, 14). Петр не говорит о необходимости быть покорными только тому начальству, которое нам нравится или которое проявляет уважение и справедливость по отношению к подчиненным. Петр отмечает: «всякому» – жестокому, несправедливому, алчному, коррумпированному, лживому. Он призывает покоряться властям даже тогда, когда они не выполняют возложенных на них Богом функций: «наказания преступников и поощрения делающих добро». Это похоже на призыв к рабской, бездумной покорности, призыв терпеть несправедливость и страдать от нее.

«Иногда даже необходимо защитить себя от несправедливых страданий. В Священном Писании есть тому примеры. Если у нас есть возможность предотвратить несправедливые страдания, свои или чужие, этой возможностью нужно обязательно воспользоваться.»

Против такого призыва восстает все наше естество, но есть одно «но». Петр говорит, ради чего христианин призван так поступать – «для Господа» или «ради Господа». Мы повинемся правителю не из-за страха, корысти, желания мира, не потому, нравится нам правитель или нет. Мы повинемся потому, что Господь повелевает нам повиноваться. Он поставляет царей и низлагает их. В Его власти времена и сроки, не в нашей. Мы – рабы Господни, Господь – наш Царь. И если наш Царь повелевает нам повиноваться земному царю, пусть самому несправедливому, мы будем это делать, потому что Он так сказал. Но по отношению к земному царю мы становимся истинно свободными, потому что мы уже не его рабы, а рабы небесного Царя (1 Петр. 2:16).

Тот же принцип Петр применяет и к взаимоотношениям слуг и господ (в контексте современных реалий – подчиненных и руководителей): «Слуги, со всяким страхом повинуйтесь господам, не только добрым и кротким, но и суровым» (1 Петр. 2:18). Петр не говорит, что нужно повиноваться только тем руководителям, которые представляют собой воплощение христианских добродетелей. Такую логику Петра принять очень сложно, потому что это, на наш взгляд, несправедливо.

Неужели Небесному Отцу нравится, что Его дети несправедливо страдают (см. 1 Петр. 2:19, 20)? Нет! Он никак не желает этого! Но Он не гарантирует, что в этом мире несправедливо страдать мы не будем. Будем. До тех пор, пока Он не положит конец злу Своим Вторым пришествием.

Иногда даже необходимо защитить себя от несправедливых страданий. В Священном Писании есть тому примеры. Иисус Христос взывал к разуму обидчика, стоя перед первосвященником: «Когда Он сказал это, один из служителей, стоявший близко, ударил Иисуса по щеке, сказав: так отвечаешь Ты первосвященнику? Иисус отвечал ему: если Я сказал худо, покажи, что худо; а если хорошо, что ты бьешь Меня?» (Ин. 18:22, 23). Апостол Павел также, если это было возможно, защищал себя от притеснений. «Когда же настал день, воеводы послали городских служителей сказать: отпусти тех людей. Темничный страж объявил о сем Павлу... Но Павел сказал к ним: нас, Римских граждан, без суда всенародно били и бросили в темницу, а теперь тайно выпускают? нет, пусть придут и сами выведут нас. Городские служители пересказали эти слова воеводам, и те испугались, услышав, что это Римские граждане. И, придя, извинились перед ними и, выведя, просили удалиться из города» (Деян. 16:35-39). «Но когда растянули его ремнями, Павел сказал стоявшему сотнику: разве вам позволено бичевать Римского гражданина, да и без суда? Услышав это, сотник подошел и донес тысяченачальнику... Тогда тысяченачальник, подойдя к нему, сказал: скажи мне,

ты Римский гражданин? Он сказал: да... Тогда тотчас отступили от него хотевшие пытать его» (Деян. 22:25-27, 29). Эти тексты говорят нам о том, что и Христос, и Павел страдали несправедливо. Если у нас есть возможность предотвратить несправедливые страдания, свои или чужие, этой возможностью нужно обязательно воспользоваться.

Через Петра Дух Святой учит нас, как нужно по-христиански проходить сквозь горнило обрушивающихся на нас несправедливых страданий, от которых мы не можем защититься.

Первое, на что указывает Петр, – это **«помышление о Боге»** (ст. 19). Не об обидчике, не о том, как мы несчастны, не о мести, а о Боге. Израильтяне, странствуя по пустыне, спасались от укусов змей не тем, что рассматривали свои раны, не тем, что пытались уничтожить змей. Они спасались только тем, что взирали на медного змея. Если мы несправедливо страдаем от окружающих, наше спасение только в том, что мы не позволяем себе размышлять о чем-то или о ком-то другом. Наше спасение – в «помышлении о Боге».

«Прощайте обидчика, ходатайствуйте за него даже тогда, когда кажется, что Бог оставил вас, что Богу нет дела до ваших несправедливых страданий.»

Вторая составляющая правильной реакции на несправедливое страдание – делать добро. За то, что мы страдаем по своей вине, когда нас «бьют» за проступки, мы не получим похвалы от Бога. Похвалу от Него мы получаем тогда, когда нас «бьют» не за проступки, а за добро. Более того, подлинно христианская реакция на несправедливость и зло – продолжать делать добро обидчику. **«Любите врагов ваших, благословляйте проклиняющих вас, благотворите ненавидящим вас и молитесь за обижающих вас и гонящих вас»** (Мф. 5:44).

Третья составляющая, о которой говорит Петр – «терпите». Терпение – это та точка опоры, на которой христианин может выстоять в ситуации несправедливого страдания

тогда, когда это страдание кажется слишком долгим и беспросветным.

Иногда наше терпение становится долготерпением и мы, не замечая того, приобретаем одно из качеств Божьего характера. Это дается нам очень нелегко. Иногда нет сил терпеть, потому что больно, невыносимо долго ждать избавления. Поэтому в своем послании Петр говорит об источнике силы, мужества, терпения и любви, к которому может обращаться каждый христианин.

Петр делает вывод, который часто порождает несогласие и сопротивление, – **«ибо вы к тому призваны»** (1 Петр. 2:21). «Назвался христианином – полезай в кузов несправедливых страданий». За что, Господи? Почему? **«Потому что и Христос пострадал за нас, оставив нам пример, дабы мы шли по следам Его»** (1 Петр. 2:21). Петр говорит о наибольшей несправедливости, которая была совершена на Голгофе ради нас.

Петр описывает реакцию Иисуса Христа на несправедливые страдания: **«Будучи злословим, Он не злословил взаимно; страдая, не угрожал, не предавал то Судии Праведному»** (1 Петр. 2:23). Иисус не руководствуется принципами извращенной грехом человеческой справедливости, не воздаст злом за зло, а предает все Свои несправедливые страдания Богу, то есть «помышляет о Боге».

Петр раскрывает тайну Божьей победы над злом, несправедливостью и грехом. Петр, который незадолго до Голгофы уповал на силу меча, свидетельствует, что побеждает сила не меча, но креста. Сила креста заключается в том, что ты отказываешься от права воздавать злом за зло, несправедливостью за несправедливость, злословием за злословие. Ты отказываешься от мести и предаешь все и всех «Судии Праведному»: злословящих, несправедливых и жестоких царей и правителей, несправедливых руководителей и делаешь это даже тогда, когда кажется, что Бог поступает с тобой несправедливо.

На кресте Иисус молился о прощении тех, кто издевался над Ним, кто не знал, что творит. В Его словах выражен принцип победы: прощай обидчика, ходатайствуй за него даже тогда, когда кажется, что Бог оставил тебя, что Богу нет дела до твоих несправедливых страданий.

Только так возможна настоящая победа над несправедливостью. Только так в этом мире можно сохранить себя как личность, не разочароваться и не ожесточиться. Только так можно остаться христианином, когда в твою жизнь неожиданно врывается вопиющая несправедливость.

Александр Лисичный

Не виставляйте себе напоказ

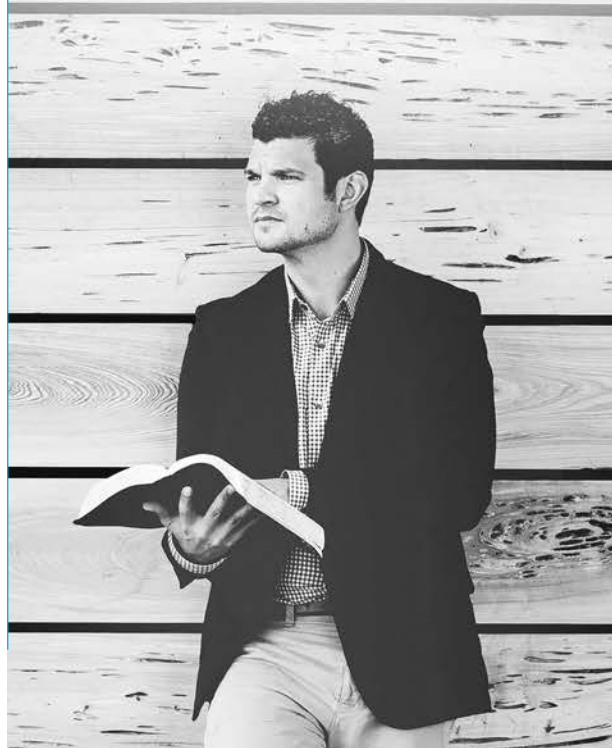
Кожній людині відведено певне місце у вічному небесному плані. Займемо ми це місце чи ні залежить від нашої вірності у співпраці з Богом. Нам потрібно остерігатися жаліти себе. Ніколи не потурайте думці, що вас не цінують належним чином, що ваші зусилля не знаходять відгуку, а ваша робота надто важка. Нехай пам'ять про те, що Христос переніс задля нас, примусить замовкнути кожную думку, яка породжує ремствування й нарікання. З нами поводяться краще, ніж з нашим Господом. **«А ти ось шукаєш для себе великого. Не шукай»** (Єрем. 45:5). В роботі Господній немає місця для тих, у кого бажання одержати вінець перевершує бажання нести хрест. Йому потрібні люди, котрі більше прагнуть виконати свій обов'язок, ніж отримати нагороду, – люди, котрих більше турбує принцип, ніж підвищення.

Покірні люди, які виконують свою роботу як для Бога, можуть не виставляти себе напоказ, як це роблять люди метушливі й зарозумілі, проте їхня робота має більшу вартість. Часто ті, хто дуже афішує свою працю, привертають увагу до себе, стаючи між людьми і Богом, однак їхня справа зазнає невдачі.

«Початок премудрості – мудрість здобудь, а за ввесь свій маєток здобудь собі розуму! Тримай її високо – і підійме тебе, ушанує тебе, як її ти пригорнеш»

(Прип. 4:7, 8).

Служіння зцілення, с. 670

ВСЕМИРНЫЕ НОВОСТИ

Музей Библии

В Вашингтоне (США) открыли самый большой в мире музей Библии. Там церковная музыка смешивается с голосами экскурсоводов. Музей сделан на высокотехнологическом уровне. На одном из этажей есть отдел библейских историй, где предлагают увидеть, как создавался мир. На следующем этаже можно попасть в г. Назарет I века н. э. Можно прогуляться в тени деревьев, увидеть как люди жили, какими ремеслами занимались, какой урожай собирали. Экспонаты можно трогать руками. Чтобы полностью погрузиться в атмосферу, в буквальном смысле, предлагают пообедать блюдами, которые готовились в библейские времена. Отдельный этаж посвящен влиянию Библии на разные сферы жизни человека.

В одном из крупнейших павильонов звучит и украинский язык в обеденной молитве. Экземпляры самой Библии в музее полтысячи, от урывков Священного Писания, датируемых 2 тыс. до н. э., до современной версии. «Мы не интерпретируем Библию, только хотим призвать посетителей ее читать, поскольку она интересна и меняет жизнь человека к лучшему», – говорит директор музея Библии Тони Зейс.

НОВОСТИ

100-РІЧЧЯ ЗБІРКИ ДУХОВНИХ ГІМНІВ
« ПСАЛМИ СІОНУ »

У Києві відбувся святковий концерт присвячений 100-річчю збірки духовних гімнів «Псалми Сіону». До Першої світової війни адвентисти не мали власного збірника пісень і використовували гімни баптистів, євангельських християн. Для порівняння, американські адвентисти 1887 року мали збірку із майже півтори тисячами гімнів для загального співу, німецькі до 1914 року мали понад тисячу гімнів. Відтак з 1914 року до 1917 укладачі збрали перші 200 псалмів без нот, а вже через рік ці твори видали вже з нотами. У 1927 році збірник псалмів уже налічував 525 гімнів. Багато псалмів перекладали з інших мов, тому не дивно, що в інших країнах адвентисти чують знайомі мотиви.

Укладачі збірки керувалися чотирма основними правилами. Твори повинні містити перевірену біблійну істину. Псалми – це передусім проповідь, а не необов'язковий додаток до богослужіння. Мелодія повинна бути простою, легко запам'ятовуватися і відповідати змісту текстів. Мелодія в псалмах підвладна тексту та його сенсу. До збірки ввійшли твори не лише протестантських композиторів і поетів.

За часів Першої світової війни багато талановитих музикантів і поетів німецького походження були вимушені покинути країну,

що було великим кроком назад у підготовці збірки псалмів. Однак це не завадило на початку 1917 року видати першу збірку. У Музеї історії адвентизму уже довгий час працюють над відновленням як технічного стану псалмів, так і над історією та походженням цих творів.

«Були такі моменти, коли не було пасторів, коли не було кому підготувати проповідь. Ці гімни, відображаючи біблійні істини, показували нашу вістку, суть нашої надії, були музичною проповіддю, яка потім вже поширювалася далі», – сказав Олег Арутюнов, завідувач Музею історії адвентизму в Україні.

Імена та історії багатьох авторів мало кому відомі: Бельмонте, Хомяков, Жадовський, Андрій Мащак, завдяки якому з'явився український переклад «Пісні Сіону». Ян Вільсон – засуджений на 10 років за своє служіння, помер на каторзі. Володимир Теппоне, автор 102 псалмів, розстріляний 1938 року. Генріх Лебсак – заарештований 1934 року, провів п'ять років у Луб'янській і Бутирській в'язницях Москви. Помер у казематах для смертників у Вологодській в'язниці.

Костянтин Анікеєв

Церква у с. Перевередів

Нещодавно на Рівненщині святкували 120 років адвентизму. Німецький церковний журнал 1897 року навів статистичні дані, що в Рівному дев'ять осіб регулярно проводять богослужіння по домах. З 1919 по 1939 роки Волинь і Галичина входили до скла-

120 років
адвентизму
на Рівненщині

ду Другої Речі Посполитої. Терпимість польської влади до протестантів дозволила адвентистам розгорнути видавничу діяльність. Місіонери поширювали періодику по всіх регіонах країни. Адвентистські громади на Волині та Рівненщині 1927 року утворили єдину ор-

ганізацію. Тоді віруючі не мали права реєструвати громади та будувати Молитовні будинки.

У 1939 році Рівненщину займають радянські війська. Становище церкви різко погіршується. Олексій Кулініч розповідає, що його родині довелося десятиліттями проводити богослужіння підпільно. Активісти й пастори громад німецької національності за розпорядженням влади були вимушені повернутися на історичну батьківщину. Так громади порідили. Під час Другої світової війни через те, що адвентисти не працювали в суботу, їх нерідко вважали євреями та намагалися відправити до концтаборів.

Після війни реєструвати громади дозволяли лише в селах. Тож місця богослужінь

у Рівному, Костополі, Здолбуніві не мали реєстрації. Щоб відвідати богослужіння у с. Перевередів, щосуботи рівненські адвентисти долали до 60 км.

У 1960-х роках пасторів було мало, їх закріплювали за декількома громадами. Пастор Петро Подолін опікувався адвентистськими громадами на Рівненщині з 1961 до 2013 року. Обшуки й міліцейські облави були сумною нормою церковного життя.

На сьогодні у Рівному налічується 250 членів церкви. Місцеві віруючі пишуться відомим на всю Рівненщину хором, який функціонує з 1945 року.

Оксана Туча

ЦЕНТРАЛЬНА КОНФЕРЕНЦІЯ

Хроніки Нарнії.
Історія твого спасіння

У Чернігові з 8 по 10 грудня відбувся молодіжний конгрес Центральної Конференції під гаслом «Хроніки Нарнії. Історія твого спасіння». Участь взяло понад 200 юнаків та дівчат. Спікером конгресу був пастор Володимир Боровий. Стіни молитовного будинку за історію свого

існування не бачили такої кількості молоді, яка славилася Господа. Вони спілкувалися, ділилися досвідами з Богом, молилися, брали участь в іграх-тренінгах, пісенному фестивалі. Учасники конгресу насолоджувалися також співом музичних гуртів «Nonacord» і «Патмос».

Проповіді Володимира Борового про благодать, спасіння, які Творець подарував кожній людині, торкнулися серцець усіх присутніх. Він зробив екскурс у біблійну історію, зауваживши, що благодать була завжди. Вона була дарована багатьом біблійним героям. Сьогодні Бог дарує спасіння кожному з нас. Треба тільки повірити в Ісуса Христа і прийняти дар спасіння. Володимир Іванович звернув також увагу молоді на мету конгресу, щоб кожний учасник знайшов своє спасіння в Господі, Котрий готовий прийняти в свої обійми кожного, незважаючи на його минуле.

Представлений молодіжним керівником Ярославом Черепіним відеоролик про Всесвіт, де існує абсолютна точність і порядок, про міради планет, якими керує Всемогутній Бог,

спонукав до роздумів про Божу любов. Завершальним акордом конгресу було хрещення трьох дівчат.

На запитання: «Що тобі дав конгрес?», молодь відповідала:

Олександр: Я знайшов нових друзів, дізнався багато нового і корисного!

Світлана: Стільки музики! Мене оточувала атмосфера добра, радості, любові!

Віктор: Перевершилися всі сподівання!

Ірина Воронцовська

«Что я могу еще сделать?»

Бизнесмен из г. Тячева, адвентист седьмого дня Степан Дьордяй однажды задал себе вопрос, как он может распорядиться своими средствами, чтобы улучшить жизнь родного города. В Тячеве проживает около 9000 человек. У местной адвентистской общины – хорошая репутация. Сегодня эта церковь насчитывает 70 членов.

из лучших способов привести людей к Богу». «У меня есть подходящее здание, – сказал бизнесмен. – Школа – именно то, что я хочу из него сделать». Всего через три месяца Степан превратил здание фабрики в трехэтажную школу со спортивной площадкой. В сентябре 2016 года адвентистская школа «Щасливе місто» открыла свои двери для 36 детей. В этом году число учащихся удвоилось.

Спортивная площадка школы – одна из лучших в городе. Сюда для участия в школьных соревнованиях отправляют своих учеников другие школы Тячева. Перед началом соревнований

участников спрашивают, не хотят ли они выучить на память библейский стих. Дети никогда не отказываются от этого. Например, недавно они выучили стих: «**Я пришел для того, чтобы иметь жизнь и иметь с избытком**» (Ин. 10:10).

Вдохновленные примером брата Степана, члены церкви с. Ильница в этом году также открыли школу, в которой учится 22 ученика.

Учредители адвентистской школы с руководством Церкви

Сначала Степан купил много экземпляров книг Эллен Уайт «Путь ко Христу», «Желание веков», «Великая борьба» и распространил их среди жителей города. Книги попали в каждый дом. Но предприниматель думал: «Что я могу еще сделать?» Однажды он рассказал о своих планах Владимиру Ткачуку, директору отдела образования ЕАД. Тот ответил: «Школы в наши дни – один

НОВОСТИ УКУ/ЕАД АДВЕНТИСТСКИЕ ШКОЛЫ

Школа в Тячево

Нужное время и нужное место

На территории Евро-Азиатского дивизиона число адвентистских школ выросло с 14 в 2012 г. до 48 в 2017 г. Отдел образования ЕАД планирует открыть до 2020 г. еще несколько среднеобразовательных школ. «Почему школы открываются так быстро? Одна из главных причин – нужное время и нужное место для Бога, для того, чтобы выполнить Его планы», – говорит Михаил Каминский, президент ЕАД.

По словам Владимира Ткачука, раньше руководители Церкви ЕАД уделяли большое внимание евангельским кампаниям, но не адвентистскому образованию. Положение стало меняться, когда Гильермо Бьяджи, вице-президент ГК, занялся актуальными вопросами развития адвентистских школ. В конце 2015 г. Евро-Азиатский дивизион

под руководством Михаила Каминского обязался ежегодно открывать десять школ в течение следующих пяти лет.

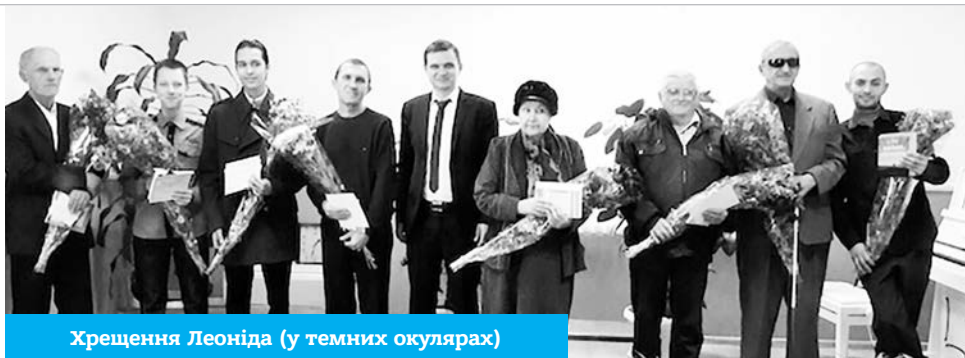
Многие руководители конференций Украины освободили свои офисы, чтобы предоставить помещения для новых школ. Была открыта школа в Черновцах, в которой на первый год обучения набрали 30 детей, а сегодня число учащихся составляет 200 человек. Также активно развивается адвентистская школа во Львове. Вдохновленные примером Украины, члены церкви в Кишиневе (Молдова), реконструируют здание конференции, чтобы открыть школу в 2018 г. Также в планах Отдела образования ЕАД – открытие адвентистской школы во Владивостоке (Россия).

«**Когда мы молимся и работаем, Бог дает больше, чем мы ожидаем**», – говорит Владимир Ткачук.

«Зателефонуй, зателефонуй, зателефонуй...»

Леонід Косяненко – колишній військовий. На початку листопада він прийняв хрещення в адвентистській церкві м. Нова Каховка Херсонської області. На службі Леонід втратив зір, який протягом 25 років безуспішно намагався відновити. Ще в молодості, чоловік прочитав усю Біблію, але повсякденні клопоти не давали серйозно задуматися про спасіння.

Минув час, і на його життєвому шляху зустрілися жорстокі і хитрі люди, які залишили Леоніда без засобів до існування та нерухомості. Однієї безсонної ночі, розчарований і засмучений, він виношував план помсти своїм кривдникам. Колишній військовий вирішив убити цих людей, а потім покінчити життя самогуб-

Хрещення Леоніда (у темних окулярах)

ством, оскільки вважав своє життя безмістовним і нікому не потрібним. Проте тієї ночі він почув по радіо «Голос Надії» про те, що можна зателефонувати за телефоном довіри, отримати безкоштовну консультацію і попросити про молитву. Усю ніч наполегливий голос говорив: «Зателефонуй, зателефонуй...». Цей номер не давав Леоніду спокою до самого ранку, і як тільки почався день, він відразу ж зателефонував.

Консультантом виявився пастор Новокаховської церкви Михайло

Воробканич. Михайло довго розмовляв зі зневіреним чоловіком, запропонував відвідати церкву і запросив на програму, яка незабаром повинна була розпочатися. Леонід Володимирович охоче погодився. Щовечора його привозили на програму. Коли пролунав заклик до хрещення, він виявив палке бажання укласти заповіт з Господом. Слава Богові за те, що Леонід не проігнорував стук Духа Святого в його серце.

Відділ інформації м. Нова Каховка

Чи ще багато в нас часу?

Моя подруга нещодавно розповіла мені свій сон. Вона мала серйозні проблеми зі здоров'ям, і одного разу у неї заболіло серце. Однак вона не розпізнала нападу. «Я якось дивно себе почувала, – розповіла вона, – та через декілька годин заснула». Їй приснилася мати, яку вона вже поховала. У сні подруга побачила лікарню, до якої прийшла разом із мамою. Мати не хотіла брати доньку із собою, але та наполягала. І коли матір зайшла до палати, донька спробувала ввійти відразу за нею, однак лікар почала кричати на неї: «Тобі ще рано сюди! Навіщо ти прийшла? Швидко йди звідси!». Здивована подруга покірно вийшла до коридора, де несподівано побачила свого знайому та ще декількох пацієнтів, яких вона теж раніше добре знала. Усі вони давно спочивають. Її знайома також невдоволено сказала: «Навіщо ти прийшла? Тобі ще рано сюди!» – і почала виганяти з відділення. Коли подруга вийшла на східці, що вели до виходу на вулицю, за нею щільно зачинили двері на засув. Подруга стояла перед дверима відділення і розглядала їх. Вона побачила, що на тому місці, де зазвичай пишуть «Вхід», було написано «Небо».

Подруга, розповідаючи цей сон, називала імена людей, яких вона бачила в тій лікарні. Я теж їх добре знала.

Згідно зі Святим Письмом, померлі сплять у своїх могилах. Вони відпочивають до славного Приходу Ісуса Христа. Однак зміст цього сну був зрозумілим. Подрузі було ще рано помирати, Бог дав їй час. А мене він спонукав замислитися, чи потраплю я на Небо, чи буду спасенною.

Ісус Христос подарував нам спасіння і зробив його для нас можливим.

Кожен без винятку отримав це право. Однак ми часто тішимося цим правом, забуваючи про те, що саме собою воно нас не спасе. Тільки тоді ми отримаємо спасіння, якщо щодня користуватимемося цим правом, яке також надає нам безмежні можливості для спілкування із Законодавцем і Правозахисником. Щоб бути спасеними, ми повинні обов'язково щодня користуватися цим правом, повсякчас приймати цей дар для власного духовного зростання та відродження інших.

Багато років тому я почала втрачати зв'язок із Богом. Мені часом здавалося, що все, у що ми віримо, – вигадка. Бог не відповідав на мої молитви, іноді відповідав не так, як мені хотілося. Мені почав більше подобатися світ. І одного разу я зрозуміла, що мені байдуже, буду я на Небі чи ні. Мене зовсім не лякала думка про те, що я можу бути неспасенною. Час від часу Духові Святому вдавалося

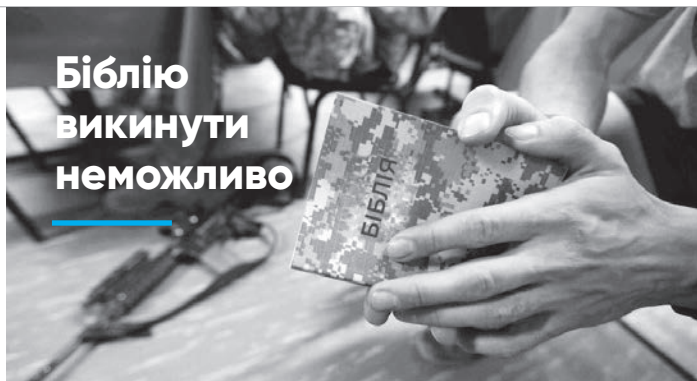
достукатися до мого серця, я починала молитися, читати Слово Боже, але мене вистачало ненадовго. Я знову забувала про Нього. Жила буденним життям, намагалася самостійно вирішувати свої проблеми, іноді згадувала, що все ж таки християнка, і молилася, але моя Біблія припадала пилом. Я поступово звикала до духовного голоду.

Я вдячна Господу, що Він, незважаючи на мої багаторічні намагання вивільнити свою руку з Його міцної батьківської долоні, не випускав мене з поля зору. Бог не полишав спроби мене повернути, і я поступово почала змінюватися. Виявилося, що я майже розучилася молитися і мені стало нудно читати Святе Письмо. Тепер мені щоденно потрібно багато молитов і зусиль, щоб знову відчувати радість від спілкування з Богом та Його Словом.

Ми щодня робимо вибір і вирішуємо нашу майбутню долю. Тепер я можу сказати це впевнено, розуміючи повною мірою глибину цих слів. Нам треба вирішувати питання нашого спасіння, поки ми ще живі. Якщо вас хтось образив, пробачте й відпустіть свої образи. Якщо ви образили когось, просіть вибачення, не зволікайте з цим. Вчасно промовляйте добрі слова. Не гайте часу, якщо у вас є спонукання зробити добру справу. Даруйте квіти живим. Якщо Дух Святий докоряє вам, вчасно дослухайтеся до Його голосу. Якщо ваша Біблія припадала пилом і ви відчуваєте, що далекі від Бога, то саме зараз час повертатися до Нього й починати досліджувати Його Слово. Бог як люблячий Отець чекає на нас. Та чи ще багато в нас часу?

Евеліна Анісович

Біблію викинути неможливо

Поїзд віз призовників до місяця призначення. У вагонах було чути сміх, жарти, пісні. В одному з купе в кутку сидів хлопець і читав Біблію, на обкладинці якої була написана його домашня адреса. Інших хлопців це дратувало: чому він не бере участі в їхніх розмовах, не співає з ними?

Вони вирішили пожартувати над ним. Один з хлопців вихопив з його рук Біблію і викинув її у вікно. Шокований хлопець непомітно витер слюзи. Він щойно прочитав слова Христа: **«Бо Я ладний**

і покірний серцем» (Матв. 11:29).

Через декілька місяців солдат отримав з дому посылку, у якій були його Біблія, та сама, яку викинули солдати з вікна вагону, і лист. Мама написала, що цю Біблію знайшов на своїй ділянці робітник залізниці. Читаючи її, він прийняв хрещення. Він не знав, як ця Біблія опинилася там, біля залізничного полотна, і відправив її посылкою за адресою, яку знайшов на обкладинці. Незбагнені дороги Господні!

«Ворам ваше имущество не подошло»...

В Луганской области в прошлом году одну из наших церквей ночью ограбили. Воры забрали из церкви абсолютно все: технику, микрофоны, котел для обогрева помещения, даже батареи сняли. Члены церкви вызвали милицию, но та сказала, что не может им помочь, поскольку сейчас трудное время

и практически невозможно найти бандитов и раскрыть преступление. Милиция сказала: «У вас есть Бог, которо-

му вы верите. Молитесь Ему и пусть Он вам поможет». Церковь еще больше сплотилась и ревностно молилась. Они просили молиться об их проблеме молитвенные группы, членов церкви других городов. Спустя ровно неделю, ночью вновь сломали двери Дома молитвы. Члены церкви очень расстроились. Но когда они зашли в Дом молитвы, очень удивились. Все, что было украдено, стояло по своим местам: микрофоны, котел, батареи, другие вещи. Члены церкви снова вызвали милицию. Увидев происходящее в церкви, те удивленно сказали: «Наверно, бандитам ваше имущество не подошло».

Всемогущий Бог сделал чудо в этой церкви. Чудо может сделать Бог и в вашей жизни! Верьте Ему!

Бог превращает неприятности в благословения

Когда я с семьей переехал на служение в г. Крыжополь, мы поселились при церкви. Я всегда стараюсь вовремя оплачивать счета за коммунальные услуги. Но однажды, когда я ушел в отпуск, мне не удалось оплатить некоторые счета вовремя, и платежи, в частности, за воду. Помолившись и отдав все в руки Божьи, отправился в «Водоканал». Просмотрев мои квитанции, служащая «Водоканала» спросила: «Почему вы не заплатили вовремя? Вам начислен штраф за несвоевременную оплату. Я передаю ваше дело в суд». «Я ничего не знал о таких серьезных санкциях. Никто не предупредил меня об этом», – ответил я. «Вы заплатите штраф 1400 гривен за несвоевременную оплату», – сказала женщина. Видя, что она не желает слушать никаких объяснений, спросил, могу ли попасть на прием к начальнику «Водоканала». «Этими вопросами занимаюсь я! Его нет!» – грубо ответила она. «А завтра начальник будет?» – «Будет

послезавтра, но он Вас не примет».

Я молился о том, чтобы Господь помог разрешить эту проблему, поскольку сумма штрафа была для нас немалой. Через день снова пришел в «Водоканал». Спросив про документы по моему делу, я узнал, что их уже передали на рассмотрение начальству. Тогда я оправился прямо к начальнику. Зайдя в кабинет, я увидел, что там идет заседание сотрудников «Водоканала». Женщина-кассир сказала начальнику, что я, представитель церкви адвентистов, тот самый должник. Я объяснил, что не отказываюсь платить, но мне насчитали несоразмерно большой штраф. Начальник ответил, что не собирается платить его за меня и что я должен знать законы. Потом он заговорил о том, сколько проблем с «этими сектами» и что у него есть своя церковь и свой батюшка. Меня спросили, кем я являюсь в церкви. Услышав, что я пастор, начальник рассердился

еще больше. «Почему вы не собираетесь в православном храме? Чему вы учите людей? Ведь Библия у всех одинаковая», – возмущался он. Около полудня он выливал на меня свой гнев.

«Если вы пастор, то скажите, какая разница между православной и вашей церковью? Во что вы верите?» – наконец спросил он. «Руководством для нашей Церкви является Священное Писание – Библия, а не предания. Мы соблюдаем Десять Заповедей. Наша цель – открыть людям любовь Христа к грешникам, чтобы все получили спасение», – рассказал я.

Оказалось, что никто из присутствующих никогда не слышал об этом. Около часа мы говорили о Плане спасения, о том, каким должен быть человек и как ему нужно жить, чтобы при Втором Пришествии Христа вернуться в

потерянный рай. Сотрудники «Водоканала» внимательно слушали и тихо обсуждали услышанное. В это время женщина-кассир передала начальнику документы по моему делу, подготовленные для суда. Он взял бумаги и, не читая их, порвал, сказав при этом: «Зачем передавать их в суд? Разве этот человек вор или бандит?»

С начальником «Водоканала» мы договорились, что каждую пятницу я буду приходить к нему и его сотрудникам и рассказывать о Боге. Мы общались все четыре года до моего переезда на новое место служения. Бог всегда превращает неприятности в благословения, давая нам возможность свидетельствовать о Его любви.

**Иван
Косташ**

Нет причин не доверять Эллен Уайт

Когда я окончила медицинский институт, мои родные и друзья стали часто обращаться ко мне за советом. Сегодня многие люди, желая улучшить свое здоровье, прибегают к оккультным практикам и нетрадиционной «медицине» – уринотерапии, акупунктуре, гомеопатии. Поэтому, чувствуя ответственность перед Богом и людьми, я хотела давать такие советы, благодаря которым человек действительно мог улучшить свое состояние.

Знания, которые я почерпнула из множества прочитанной ранее медицинской литературы, не удовлетворяли меня, и я стала изучать труды Эллен Уайт по вопросам здоровья. Чем больше я читала, тем все больше уходило сомнения по поводу правдивости советов сестры Уайт, я все более убеждалась, что она имела откровения от Бога. Кто знает нас лучше, чем наш Создатель? Кто, как не Он, знает, что нам действительно нужно? В книгах Э. Уайт мы находим множество советов относительно здорового образа жизни, взаимоотношений, разрешения конфликтов, семейной жизни, воспитания. Если у меня возникают какие-либо сомнения по поводу лечения или лечебного питания, я обращаюсь к трудам Э. Уайт.

Однажды Бог показал мне, насколько важны для нас труды Духа Пророчества. Один из моих знакомых попал в

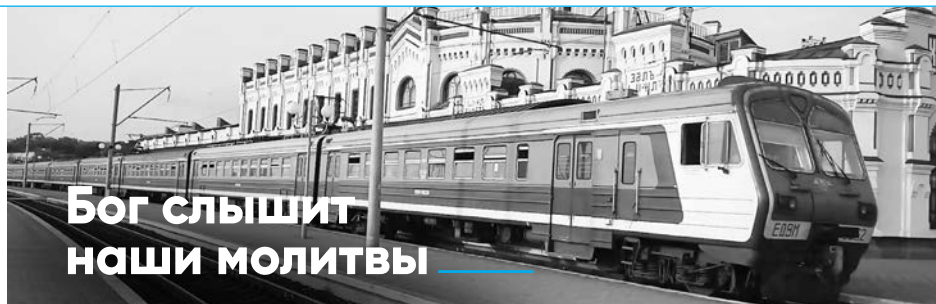
больницу с инфарктом, и я решила его навестить. Зайдя в палату, я увидела, что все больные раздеты до пояса. Мне сразу же вспомнился совет, записанный в одной из книг Э. Уайт: наши конечности должны находиться в тепле, так как в противном случае к сердцу подходит охлажденная кровь и ему надо употребить больше энергии для ее прогревания. А сердце у этих больных было и так ослаблено инфарктом. Этим советом я поделилась со всеми присутствующими в палате.

Один из больных поинтересовался, кто такая Эллен Уайт. Я ответила, что это христианская писательница, написавшая много книг на разную тематику. Мужчина захотел приобрести эти книги (позже он это сделал). В углу палаты лежал еще один мужчина, и в тот день у него также были посетители – две женщины. Одна из них с удивлением

посмотрела на меня и попросила выйти с ней в коридор. Женщина рассказала мне свой сон, уточнив при этом, что она не глубоко верующий человек. Ей приснилось, что ее посадили на некое возвышение в большом зале и спросили, читала ли она Библию. Она ответила, что нет. Тогда громкий голос сказал ей: «Ты должна прочитать книги из серии «Конфликт веков» Эллен Уайт!» Она разбудила мужа, и он посоветовал записать этот сон. И теперь она встречается со мной в палате и слышит о книгах Эллен Уайт!

Разве это не удивительно? У нас нет причин не доверять словам вестницы Божьей. Читайте ее труды, следуйте советам, вдохновленным Самим Богом, и вы улучшите свое здоровье. Ваши семьи станут крепче, а жизнь – счастливее.

Даниэль Бондарь, врач-рентгенолог

Бог слышит наши молитвы

То, о чем хочу рассказать, произошло много лет назад, но и сегодня при воспоминании о случившемся в тот летний день меня бросает в дрожь. Жили мы тогда в Киеве, а моя подруга Лариса – в Казатине, в двухстах километрах от столицы. Со своей семилетней дочкой Оксаной я поехала погостить к подруге. Когда мы стали собираться домой, Лариса попросила оставить у них Оксану еще на неделю.

В следующее воскресенье Оксану нужно было забирать домой. Я попросила мужа съездить в Казатин на машине и привезти дочку, но он наотрез отказался. Поэтому за ней на поезд поехал старший брат Гена, которому было уже 14 лет. В то время у Ларисы гостила ее свекровь, Надежда. Она также уезжала в тот день домой, и у нее был билет на тот же поезд, что и у Гены с Оксаной. Они вместе отправились на вокзал. Так как Казатин – большая узловая станция, там было

много рельсовых путей, и для того чтобы попасть на вокзал, надо было пройти по пешеходному мосту. Надежда не захотела подниматься на мост и решила идти прямо через железнодорожные пути. Путей было много, и вот, переходя очередной путь, Надежда увидела, что по нему движется состав, состоящий из пяти вагонов и тепловоза. Оксана уже перешла этот путь, но Надежда испугано схватила Оксану за руку и потянула к себе, хотя та стояла уже по ту сторону рельс. Оксана споткнулась и упала на шпалы между рельсами. В следующий момент она оказалась под первым вагоном. Надежда не успела отойти на безопасное расстояние и ей отрезало ногу выше колена.

Состав двигался сравнительно медленно и каждый раз, когда приближалась середина вагона, Оксана хотела выбраться, но ее брат кричал, чтобы она оставалась на месте. Прошло четыре вагона,

остались пятый и тепловоз, у которого клиренс (расстояние от земли до самой нижней части локомотива) был очень низким. Это привело бы к неминуемой гибели Оксаны. Все это время сын громко молился, просил Бога о спасении сестры. Его молитва была услышана. Неожиданно рядом оказался какой-то незнакомый мужчина и подложил железный башмак под колеса последнего вагона. С сильным скрежетом вагоны остановились.

Надежду забрала скорая. Она осталась жива и прожила еще много лет. Когда мы с ней вспоминали об этом ужасном случае, она понимала, что все произошло по ее вине. Моя дочь не пострадала, только маленький шрам на голове еще долго напоминал об этом происшествии. Сегодня Оксана работает в Белорусском унионе, у нее большая семья.

Вспоминая пережитое, я все время задаюсь вопросом, откуда там, на путях, взялся этот мужчина с железным башмаком в руке.

Бог слышит наши молитвы, и не только наши, но и наших детей. Никогда не сомневайтесь в этом.

**Даниэль
Бондарь**

Дивовижна віра мам

Багато років я допомагаю людям прийти до Христа, полегшуючи їхній біль, розповідаючи їм про Божі методи лікування і надаючи практичну допомогу. Одного разу до мене звернулася мама трирічної дівчинки, хворої на дитячий церебральний параліч. Дитина отримала родову травму, від нестачі кисню постраждав мозок. Коли я побачив це маленьке створіння, мене охопили сумніви. Що мені робити і як допомогти дівчинці? Чи сприятимуть оздоровленню

ті методи, які я застосовую? Чим я можу бути корисний її батькам? Мене здивувала віра мам дитини. «Я точно знаю, ви можете допомогти!» – сказала жінка. Я пояснив їй Божі принципи лікування і запропонував молитися.

Аби не вселяти в серце батьків помилкову надію, я сказав, що зроблю все, що зможу, але нічого не обіцяю. Помолившись, я зайнявся дитиною. Бог давав мудрість, що і як потрібно робити. Масажі, процедури, трав'яні

настої та інші методи, які ми застосовували, поступово почали давати результати. Особисто для мене це було чудом. Щодня стан дитини поліпшувався. Дівчинка змінювалася на очах. Спочатку зменшилася частота нападів. Через рік дівчинка вже самостійно повзала і пробувала ставати на ніжки. Батьки під моїм керівництвом освоювали методику роботи з дитиною. За цей час ми близько потоваришували. Через деякий час мене перевели на інше місце служіння, але ми досі підтримуємо зв'язок. Сьогодні Насті вже шість з половиною років. Вона самостійно їздить на велосипеді.

На новому місці служіння Господь послав мені ще одного маленького пацієнта з подібною проблемою. І тут я споглядаю чудеса цілющої руки Господа.

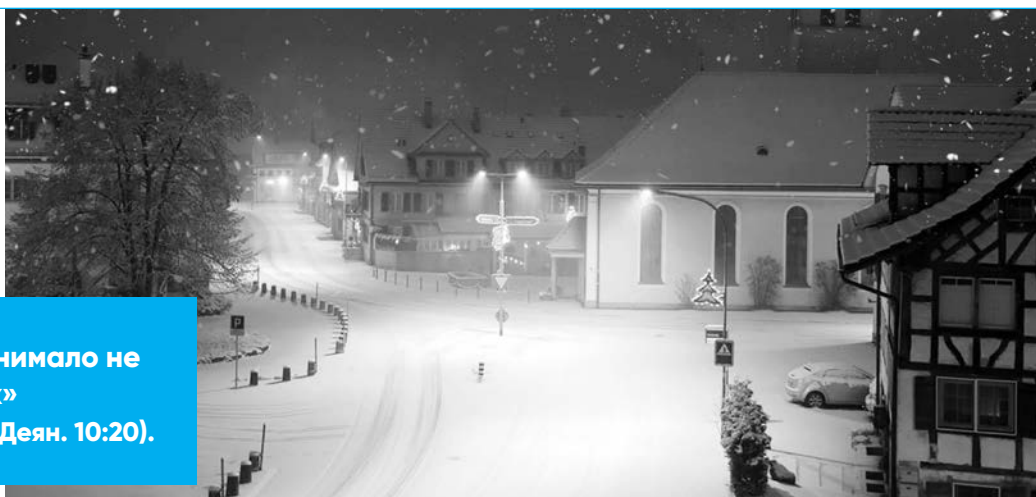
«ГОСПОДЬ ДОБРИЙ ДО ВСІХ, А ЙОГО МИЛОСЕРДЯ – НА ВСІ ЙОГО ТВОРИВА! ГОСПОДЬ БЛИЗЬКИЙ ВСІМ, ХТО ВЗИМАЄ ДО НЬОГО, ХТО ПРАВДОЮ КЛИЧЕ ЙОГО»!

(Пс. 145:9,18).

**Олег
Курашківч**

В поисках АДВЕНТИСТСКОЙ ЦЕРКВИ

«Встань, сойди и иди с ними, нимало не сомневаясь; ибо Я послал их»
(Деян. 10:20).

Евангельская программа в Новокузнецке только что закончилась, и молодой человек по имени Дмитрий после крещения стал посещать церковь, собиравшуюся на дому. Я спросила его, как он познакомился с адвентистами, и он поведал мне свою историю.

Один человек дал Дмитрию христианскую книгу, которая ему очень понравилась. Но в выходных данных он не смог найти адрес распространителя этой книги. Шло время, и однажды друг-пятидесятник пригласил его на богослужение в свою церковь. Дмитрий отказался. Его друг стал приводить к нему своих друзей, чтобы те убедили Дмитрия прийти. Дмитрий же сказал,

что Церковь пятидесятников учит вещам, противоречащим тому, что он прочел в своей христианской книге, поэтому к ним он не пойдет.

Однажды, возвращаясь домой с работы, Дмитрий встретил женщину, продававшую книги на местном рынке. Дима купил «Третье тысячелетие» Алехандро Буйона. Из книги он узнал об издательстве «Источник жизни» и Церкви АСД. Прочтя ее, он стал искать эту церковь.

Вскоре домой к Дмитрию пришел человек, который пригласил его посетить цикл евангельских встреч. Дмитрий ответил ему: «Туда я не пойду, потому что ищу Церковь АСД».

К его удивлению, мужчина улыбнулся: – Приходите, я покажу вам эту Церковь.

Как оказалось, это был Борис Протасевич, адвентистский пастор, недавно приехавший в город. За день до начала программы Борис решил лучше познакомиться с городом и вместе с членами церкви пошел раздавать пригласительные буклеты. Так он оказался у Дмитрия дома. Дмитрий посетил все вечера, принял Иисуса Христа и крестился. Ныне он благодарит Бога за книги, приведшие его в Церковь Остатка.

Любовь Козлова

НОВОСТИ/УКРАЇНА

ВСЕМИРНАЯ АДВЕНТИСТСКАЯ
ИНТЕРНЕТ-СЕТЬ (GAIN)

Всемирная адвентистская Интернет-сеть (GAIN) провела конференцію itDays 4.0 для желающих больше узнать об IT-технологиях. IT-технологии – это информационно-коммуникационные технологии, процессы, методы поиска, сбора, хранения, обработки, представления, распространения информации. Специалистов в области информационных систем и технологий часто называют IT-специалистами.

Спикерами стали 16 специалистов в сферах, связанных с маркетингом, дизайном, коммуникациями, программированием, управлением временем. Встреча, собравшая около 150 человек, проходила в УГИ в декабре 2017 г. Было создано сообщество адвентистских IT-специалистов и всех желающих развиваться в интернет-служении, понимать веяния и тренды сферы. Цели организации: духовно поддерживать профессионалов, наладить между ними коммуникацию и обмен опытом; помогать церковным проектам в тех сферах, где нужна помощь специалистов – подсказать, улучшить или обосновать перспективность каких-то проектов; организовывать обучение начинающих; выступать спонсорами церковных проектов, которые не связаны с IT-сферой; создать каталог адвентистских сайтов, на которых ассоциация будет делать отметку о проверке на «знак качества».

«Конференция организована для того, чтобы все желающие получили знания, с которыми смогут достойно представить Церковь в Интернете и развивать свои проекты. Сейчас большинство людей живут в сети Интернет, поэтому нужно доносить им истину там, где они есть», – говорит организатор конференции Сергей Степанюк. На семинарах и мастер-классах участники учились создавать свои проекты и продвигать их, отличать хороший дизайн от плохого, создавать контент.

МОЛИТОВНЕ
ЗІБРАННЯ

«Бо де двоє або троє зберуться
в Ім'я Моє, там і Я серед них»

(Матв. 18:20).

Бабуся Оля ніколи не пропускала молитовні зустрічі. При цьому вона зазвичай виявлялася єдиною учасницею цих зустрічей, окрім пастора. У всіх інших для цього ніколи не було часу. Проте бабуся Оля казала:

– У будь-якому випадку, нас уже двоє, а отже, з нами обов'язково буде Господь.

Одного разу бабуся зламала ногу і залишилася вдома. У день молитовної зустрічі до неї прийшов маленький онук і побачив, що бабуся плаче.

– Що трапилося, бабуся? – запитав хлопчик.

– Ігорку, сьогодні я не можу піти на молитовне зібрання і боюся, що більше ніхто не прийде, окрім пастора. А в Біблії сказано: «Де двоє або троє зберуться в Ім'я Моє, там і Я серед них».

Ігор вислухав усе і сказав:

– Не турбуйся, бабуся, я піду туди і помолюся разом з пастором. Разом зі мною там буде двоє. І тоді Бог буде з нами, чи не так?

Після вечері Ігорчик не пішов грати з друзями, а замість цього сміливо пішов до церкви. Дорогою він зустрів сусіда, члена церкви, Остапа Андрійовича.

– Привіт, Ігорку. Як твої справи? – запитав той.

– Бабуся зламала ногу і тепер не може піти на молитовне зібрання. Тому я йду замість неї. Тоді Господь теж буде серед нас, – відповів хлопчик, і пішов далі.

– Бабуся не прийде, – сказав Ігорчик пастору. – Тому другим сьогодні буду я.

– Добре, Ігорю, – відповів пастор, – давай тоді помолимося.

Ігорко коротко помолився, а потім почав молитися пастор. Під час його молитви до церкви зайшов ще один брат. Він теж помолився. Річ у тім, що він пішов за Ігорем, щоб дізнатися, що ж робите цей хлопчик. Яке чудове було це зібрання. Коли вони піднялися з колін, Остап Андрійович сказав:

– Пасторе, віднині я не пропущу жодного молитовного зібрання. Я завжди буду третім.

Пастор розповів громаді про молитву маленького Ігорчика, багато хто також стали ходити на молитовні зібрання.

Чи не бажаєте ви в новому році стати другим або третім членом вашої домашньої молитовної групи? Бог обіцяє бути з вами!

ПОДБИРАЙТЕ СЛОВА, НЕ СПЕША

Подбирайте слова, не спеша, как для сердца лекарство,
Доносите их так, чтоб ни капли любви не пролить,
Пусть услышит душа, как прекрасно Небесное Царство,
И почувствует то, что словами нельзя объяснить.

Замечайте почаще добро, пусть его и немного,
Сохраните, что есть, как хранят до весны семена,
И соделает чудо рука Всемогущего Бога,
Будет жизнь до краев и добром, и любовью полна.

Избегайте обид для того, чтобы не оступиться,
Научитесь прощать, и заветное счастье придет,
Пусть вовеки не будут печальны любимые лица,
Подбирайте слова, остальное любовь подберет.

Владимир Зыбкин

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, М. Опіяр, І. Корещук
Дизайн та верстка: Ю. Смаль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72